نه ، ته مي هيره نه وي

شعري ټولګه

عبدالغفور لېوال

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم : نه،ته مې هېره نه وې

وېناوال : عبدالغفور لېوال

د پښتۍ طرح اوډیزاین: محبوب(شریفی)

خپروندوی: میوند خپرندویه ټولنه کابل

ټیلفون: ۰۷۰۲۹۵۲۱۴

کمپوز اوډیزاین: ذبیح الله(رامین)

چاپ کال:۱۳۸۴

چاپځای: میوند مطبعه

د انتیرنیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : مړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړá
چې دې داسې ليونى کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردى کړم

جادوګرې څه دې وکړá
چې د چين ماچين پا چاشوم
ښاپيرۍ مې شوې کنيزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړá
کفرو دين دې له ماو اخيست
ماخودبين چې په کې ځان کوت
هانګين دې له ما واخيست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مينې ستورې شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څه منتر دې په ما وکړ
تاته دومره در نږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پیریانو مې توبه ده
بسم الله د سپینو زرو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې څومره ښه یې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شین طوطي غږیږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې څومره ښه یې
تا له مینې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهیږې جادوګرې
چې ته څومره ښایسته یې
له غزلو نه رنګینه
له سندرو نه پسته یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پو هيږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کيږم
له دې وروسته ستورې شماره
په آسمان کې پيدا کيږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه ولاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنيا نه ولاړ شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځايه چې راغلو
هلته بېرته ور ستانه شو

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
يو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنيا کې ځومره شور دی

جادو ګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شين غمی د ګوتې
داسې بند دی ستا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې لاس دې ښکلی
د تک سپین سوسن په شانې
رغوی را کړه چې یې ښکل کړم
دخوارہ وطن په شانې

جادوګرې جادو و کړه
دا ژوندون را څخه واخله
یا خو اور په دنیا بل کړه
خپل بیلتون را څخه واخله

جادو ګرې جادو وکړه
مادې غیرې ته میلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بیرته روح را ستنه کړه

جادوګرې زړه مې واخله
په بدá کې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادو ګرې څو مره ښه یې
لاس دې زما په سترګو کیښود
اوس جنت په سترګو وینم
دوزخي جهان مې پریښود

وږی- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشها د ت کلیمه

ته مې یادیږې خو در تللی نه شم
ژوند مې په هرګام کې اغزي کړلي
پوهیږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کميس ګریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهیږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیتی دی
خو تر هغو به یې پر سر ګرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
مامې د مرګ وروستۍ سلګۍ یوازې تا ته پرېښې
پرېږده ! د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پرېږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه درسته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستا رترنګيږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه يم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تابې وفا را ته بيګاه څه وويل؟؟
هيڅ مې له زړه نه وځي
او ستا ر نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شيبه مينه

ستنه شوې ودې خندá
سردې زما پر ټټر کېښود
زما دزړه درزادې وا وريدله
اې!
دې ماشوم بيا درته غوږ کې څه ويل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دی چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګيلې تا ته کوي
پام کوه!
داليونی هرڅه وايي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندá
زما تاوده نفس
دا ستا پر ښکلي وچويلی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتيا ووايه!
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پاڼې په څېر وريږديدې؟
ستنه شوې ودې خندá
چوپتيا خوره وه
او ما وتا دخپلې مينې لاره ونيوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزáمووکړ
چې ستا د ښکلې غږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندá

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يــوخــوک دې پــه ســنــدرو او پــه ويــر يـــادوي
مـــريـــد دی پـــه حـــلــقــه کــې نــوم د پــيــريــاد وي

د زلــفــو پـــه تـــرلـــو مـــوخـــوک کـــــلــه نـــازوي
زمـــوږ د جـــنـــون نـــښــې پـــه زنـــځــيـــر يـــاد وي

زمـــا د لـــمـــدو ســـتـــرګـــو مـــاتــې ماتې آيـــيـــنـــې
دويـــنـــو ، اوښـــکو مـــنـــځ کـــې ستا تصوير يادوي

چې زړونـــه رانه يوسي خپل ښايست ته شي مغرورې
چـــې زړونـــه مـــو رامـــات کـــړي نـــو تـــقـــدير يادوي

د يـــارد نـــامه تـــوري مـــې ســـلګـــيو کـــې ماتـيـږي
دا څـــوک پـــه دې دنـــيا کـــې مـــافـــقـــيـــر يـــادوي

ليندۍ ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړې يمه ستړې

عشقه ناوخته راغلې
نړۍ د زرو د سکو په ټولو لو بوخته
ستا ملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې ميني ته ګناه وايولا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنياد مونه ډک
سيند بنياد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وايه عشقه ستا شليدلی ګريوان
خپل ببر سر
او زما د مينې اوښکې چېرې يوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه يم چې مينه وکړم
لکه آدم د خپل هابيل او قابيل
د شخړو سيل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهريو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مينه نه پېژنې
خو په مينو پورې دومره خاندي
چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه داسې حاڅ کې
وايه چې تاڅنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووايم؟
او له ژوندون څخه دا ستړی بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران وحيد عمر ته

زما اتڼ چي جانانه
زما اتڼ چي جانانه!
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي کوم څوک دې هر قدم سره د اوښکو څاڅکي و بهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډولá له هر يو ګړز سره لاسونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وينه غور ځنګ وکړي
ته چې څپليو نه خرپا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چيانو شاز لميه ميره!
هره شيبه مې ستا خندا يادېږي
چې مرور شې بيرته وګرځېږي
زما دې هغه ښکلې ادا يادېږي
زما اتڼ چې جانانه!
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي يو ورځ دې دا شاعر ملګرى
په زړه درو وريږي
ښايي يو ورځ د دې شاعر ملګري غږ وا ورې چې:
((يو ځلې بيا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پريوتل ګرونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وایي او شک پرې کوي
که درنجو لیکې دې راغلې په سپین مخ
نو ټوá به وپوهیږي
چې تا د مینې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
مورې دنړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه یو
چې آن ژړلی نه شو
پوهیږې!
هغه ورځ چې تا وژړá
زه څومره وسوځیدم؟
ځکه چې ټوله دنیا وپوهیده
چې مورږه دواړه سره مینه لرو.
له دې نه لویه بدمرغي چېرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مینه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لویه بدمرغي چېرې ده؟
چې څوک دخپلې معشوقې په اوښکو
وشرمیږي
او خپلې اوښکې د خپل زړه په وینو و مینځې
له ویرې څخه؟

۵ مرغو مى ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مسافریم خو غریبه ته یې

((خپلی ګیلې به دیوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نیسې ....))
آه یاره دادې لیک کې څه لیکلي؟
مسافر زه یم خو غریبه ته شوې
بیګاه مې ستا د ناچارۍ ګیلې ته ډیر وژړلّ
له اوو سیندونو او اووغرونو لرې
زما د زړه په هر یو غږ کې ته یې
ستا چې په زړه کې ګیله وګرځیږي
زه یې همدلته اورم
ګرانې زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګیلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهیږې؟
دلته هم آسمان شین دی
او د لمرښکلې طلایي بګۍ دورځې پرلار ځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سیوری شته
نه توري زلفې نه لونګۍ نه څادر
نه د زړو څپلیو خرپ نه د ټیکریو ورمې
نه ستا د ښکلي رغوي عطر چې زما ډیر خوښېده
زما اوره تشه ده
ستا توري زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي
زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه لیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وچې شونډې مې موسکانه لرې
نه کابل جان شته نه يې د ننګ اسمايي
نه يې ځيږه هوا چې ستا د غيږې عطر لري
دلته د هسکو ښيښه يي ماڼيو جسم کې
اروا وې نشته
زه مسافر يم او غريبه ته يې
خو اشنا زه در څخه ليرې نه يم
زه خو اوس هم لا ستا په زړه کې اوسم
له ديوالونو سره مه غږيږه
خپلې ګيلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنيا څخه هم ولاړ شي
ستا له زړه نه، نه ځي.

۱۲-۲-۲۰۰۴
دټوسن ښار اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !
زه پوهېږم چې یادېږمه دې
راته لیکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې
زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمدوې، وچوې
او زما یادونه دې د زړه شپو کې ځراغ بلوي
هو ! زه پوهېږم چې یادېږمه دې
زه ستا په پاکه او سپېڅلې مینه ښه پوهېږم
خو راشه ما وګوره !
چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده لیونی ښکارېږم
نور د ځوانۍ خوبونه وینې، خپلو سترګو ته اوبه ورکوي
د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه وباسي.
خو زه د خپلې کوټې ور وتړم
او په شیبو شیبو له ځان سره یوازې اوسم
ستا تصویرونه او لیکونه ګورم
یوازې ستا دلیک خبرونه شعرونه لیکم
اوس خو زه نه
زما شاعره ته یې
ته زما زړه کې ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماله خولې څخه شعرونه وايې
اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندى يم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيليږي او په بل ختميږي؟

۱۷-۲-۲۰۰۴

ټوسن- اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیګاه دوه پرښتې وې مقررې دلته راغلې
د استا له ښکلو سترګو نه کوترې دلته راغلې

قسم جانانه ټوله ورځ مې زړه کې ګرځېدلې
چې نیمه شپه دې وکړلې وزرې دلته راغلې

په شنو سترګو یې ستا د تورو سترګو غلا کوله
یو دوه د پرنګیو جادو ګرې دلته راغلې

د عشق له پیغمبر سره د سرو کفارو جنګ و
بیګاه د ملایکو څو لښکرې دلته راغلې

سلګۍ سلګۍ اسرې لکه افغانې مهاجرې
دا ستا د سترګو جنګ نه مرورې دلته راغلې

پرون دې د لېواá د غزلونو کتاب لوستی
خبرې دې خوږې لکه سندرې دلته راغلې

۱۷مارچ۲۰۰۴توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست یم خپل یزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسی یاران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسافر یم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستا د سترګو څه نیکمرغه اسارت دی
چې له تیر او له کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو یې د لنډۍ یو شرنګا اورم
ستا له ټیک او له پیزوان سره مې شپه ده

چې ویده شمه بس جنګ په خوب کې وینم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپریل ۲۰۰۴ ټوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه!
تـه مې هېره نه وې
تـه مې په ياد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما يا دونه لا ، له تاسره وو
خوخدای(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شرک وريده
ما د باران د ټولو څاڅکو په شمېر ته ياده کړې
تا راته ويلي وو چې زه به ځان په واينو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خيشته يم
هو ! دا مې هرڅه ياد وو
ستا د وعدې هره شيبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهېدم هغه ډيوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصيدې او وار په وار مړې کيدې
خو خدای(ج) خبر چې ولې درنه غلم
تـه مې په ياد وې، ته مې نه وې هيره
او په سرو واينو کې لوند خيشت بدن دې
زما سترګو ته نيغ ولاړو
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې ور به وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګيله به وکړې:
چې شراب خلاص شوá، ډيوې مړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړيم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به يو سپين کاغذ وي
ما غوښتل شعر وليکم
نه شعر مې نه ليکه همدا سې ناست وم
يوازې سپينه پاڼه
زه پوهيدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه ليکلي وي پرې
خو پاڼه سپينه ده يوازې يې په سرکې دي يو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړشم.)

۱ - مې - ۲۰۰۴ ټوسن - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يا هو

بېګاه دلته راغلې وه ډېوې سره نجلۍ
آسمان نه پرېوتلې وه ډېوې سره نجلۍ

د سپين کميس ګلان يې د مظلومو وينو څاڅکي
ملنګه وه، سپېڅلې وه ډېوې سره نجلۍ

په کلي کې نن باد د اسرافيل شپېلۍ وهله
بېګاه کوم چا وېشتلې وه ډېوې سره نجلۍ

يو روڼ ستوری را پرېوت، خلکو وليده له ورايه
هم دغلته لوېدلې وه ډېوې سره نجلۍ

د کلي ملايانو ترسبا هو، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه ډېوې سره نجلۍ

يو څو ليوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه ډېوې سره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

هره شيبه د ژوند څېره بدليږي
هره شيبه د مرګ په لوري يو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه ريږدمه او ليږدمه د ژمي په لور
او باد د عمر سپينه واوره زما پرسرا شيندي
يوازيتوب
يوازيتوب مې خوښ دی
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
يو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه يوازې بد بيني زده کړې
هرڅوک يو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه يمه
هرڅوک چې زه نه يم دوزخ دی زما
زه چې يوازې پيدا شوی يم يوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا يوازې درومم.

۱۱-2004-۲جون توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونو کې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيڅلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته و رانوá چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC 2004/ 29 اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پايڅې مې بډ وهلې
بيل مې په پوله خښ کړ
او د ليښتي رڼو اوبو کې مې لاسونه پريولل
د جوارو لوی پټي ته ځيرشوم چې مې ته وليدې
په شنه ګېډۍ کميس دې سپين ګلا باتون مات کړي
او د پاوليو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
ځومره ښايسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سږکاڼ مې ځمکه له ګروۍ خلاصيږي
او له روژې ځخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم
* * *

کابل له سپينو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبرونې وچې شوې سږکاڼ
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکاريږي
زما تاوده لاس کې دې سپين لاس خولې دی
بيګاه دې بيا ژړلي؟
په ټيليفون کې دې له غږه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د سترګيا نښې له ورايه وينم
اوس زه او ته سره ډېر نه شو ليدای
ژوند زما او ستا ترمنځ ديواڼ جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې
ښار لکه تورښامار زموږ مينې ته اور را شيندي
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کوچني کمپيوټر غبرګ راوېښ کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سې کوي
ستا برېښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودرېدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نه ويني
دلته سپوږمۍ چا ته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشونډو ناڅي
(شين آسمان ذرې ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ماځنګل و آزموېيه
ما له ځنګله سره نفس و يوست او ځان مې شين کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې وغځيده
ماله ځنګله سره څوشپې تيرې کړې
او د کوچني سيند له سندروسره وبهيدم
ماپه ځنګله کې ځان پخپله ورک کړ
ځنګل زموږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خوښکلی
ځنګل زموږ په شان نه
زموږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سيږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له ونې ځان راتاو کړي
او د مرغيو ځاله ټوله له بچو تشه کړي
ځنګل زموږه د اروا په شان دی
دلته ليوه او غزاڼ دواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دويرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شيشکې ناڅي
شپه په ځنګله کې ستوري يو يو ښکاري
او سپوږمۍ ځاځکی ځاځکی ځاځي
له شنو ګڼو ځانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د دنگې نڅاگرې د پایزیب شرنگهار
خو د ځنگله سهار د ښکلې معشوقې د سپینې غاړې په څېر
همدومره سپین
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله ویښ شې بیا یې ښکل کړې نو
الله اکبر
یوه نری لار د ځنگله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالی خوره ده
دا لار زموږ د ژوند تر پایه اوږده
چېرته یو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ما تیرې ستا تر پوندو لاندې
ځنگل زموږ د یارانې په څېر دی
ځنگل زما په څېر یاغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنگل و آزمو بیه
او ته زما د روح ځنگل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې
نو ځنگل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته وخاندې
پر ځنگله شړکنده باران وریږي

- سپتمبر ۲۰۰۴ مریلند - کوز اډیلفې ځنگل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا یوې جلوې ته له ګناه ستړی بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خیر دې که مې تن شو اور

ځان نه یم راغلی او سفر مې تر خپل ځانه دی
ستا د مخ رڼا ته ددې لارې لوغړن شو اور

مړه خاوره ویده وه خو چې تا ورته تش وکتل
ویښه شوه خوپوه نه شوه چې څنګه پرې وطن شو اور

ګل په خندیدو کې ستا د حسن ننبه راوړله
ما ته مې په ځان کې دغه ځیرې پیرهن شو اور

تا نه یې رڼا زده کړه او ما نه تا ویده او سوز
ځارشه زموږ له مینې نه چې دومره برخمن شو اور

دومره مې درواخله چې خیرن خلک مې نه وینې
ما ته خو په دې دنیا کې دغه شان بودن شو اور

۳۰ وږی 1383 مریلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد ته چې د بیا لیدو ارمان یې زما پر مسا پر زړګي پاتې شو

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پریوت

هېڅ مې باور نه راځي
ها مازیګر به مې همیش په زړه وي
چې پر سبا یې زما سفر پیلېده
زه ستا د کور په لویه خونه کې ناست
او ستا د تود غږ له ورېمو سره جنت ته تلمه
تا راته وویل چې:

پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او مورې چا ته پرېږدې؟

مګر دا ژوبله او یتیمه پښتو چا ته پرېږدې؟
یوه ورځ تا را ته ویلي و چې:
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حیران یم چې زمونږ فخر به چا ته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موربه بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وایه
زموږ د پوهې پیغمبره وایه
که ستا د تللو نیت و

ولې دې موږ ته دومره مینه راکړه
موږ خو ویده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وینه راکړه
دا ویښ زلمیان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو یې مشر د ستار سړی وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نیمګړې نسخې چا ته لولم
دا - دخوشاá فرهنګ - به څوک ولیکي
دا د - اټک - لانجه به څوک وخیړي
دستر پښتون نیکه به څوک پېژني
زما د تاریخ دهسک له لمرسره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پریوت
هېڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلی نه شم
لا ډېر څه پاتې دي چې ته یې وکړې
یوازې ته
یوازې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې ...

دډسمبر اوله ۲۰۰۴ واشنګټن ډي سي

تصوير

ستا رالېږلی تصوير
هغه په تور ټيکري کې ښکلی تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
ليونۍ !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټوځ عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱نومبر ۲۰۰۴ مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه د خوږو سترګو تصویر سره دې ژاړم
د خوب او خیاá له تور او سپین تعبیر سره دې ژاړم

دا تا راته ویلي و چې بند کې به مې ساتې
ته نه یې د یادونو له زنځیر سره دې ژاړم

ستا اوښکه مې تاویز کړه ګرځومه یې په غاړه
له پیر سره دې ژاړم له فقیر سره دې ژاړم

بس تا کې چې اوسیږم لیونی یمه وطنه
خندا سره دې خاندم او له ویر سره دې ژاړم

برخلیک دې دی چې خپله مینه خښنه کړې په خپله
لیواله بد قسمته له تقدیر سره دې ژاړم

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې کړې وه چې ماته شــــوه تــوبه مې وکړه
شيخ او ساقي سره همدومــــره ګـــوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په ياد کې ساتې ښکلې ياره
يو مسافر وم، دلتـــــه راغـــلم يوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مــــې راوړ درته
جانانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مـــــې وکړه

دې ته دې هم لويه ګناه وويـــــل زمــــا قــاتــله
چې څنګدن کې دوطن خواته سجده مــــې وکـړه

زه ستړی نه وم خو پښتو مې مخ ته ودريــــــــده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکـــــړه

ليندۍ ۲۵- ۱۳۸۳ واشنګټن

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

دهند په سمندر کې دڅونامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژۀ

او زمکه ریږدي
څپې الوځي
دخلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
دخدای (ج) پر زمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیوۀ خو نه وو خبر
چې دطبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې زمکه دالله (ج) دبندګانو تر پښو لاندې راوڅرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا.... موسی راورسیږئ ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شوۀ
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر نېکمرغه وو چې نه پوهېدۀ
ځکه اوۀ یې زلزلې ته کټ کټ وخندۀ او وروسته مړه شوۀ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان لا شین و
چا څه ونه ویل
د ځپو غږ کې چیغې ډوبې شوې

خنداوې پراوبولاهو شوې.
ښځې تر اوسه لا ځپو ته ګوري
خو شپه تیاره وي داوبو پر سر د هېڅ ماهیګیر
د کوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کلیساوو صلیبونه مات دي
خلک دلویو پانګه والو د خیرات په ډوډۍ
یو بل له ستوني نیسي
او ماشومان
لاهم په ختیو کې دمړو میندو له تیو څخه وینې روي

* * *

پر زمکه خلک ډیر دي
څوک یې په جنګ څوک یې په اور کې سوځي
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لاندې ورک شي
او یوځل بیا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ دکونډو یتیمانو غم وي
نه دهغو چې مړه شوá
دمرګ غمیزه لا ژوندۍ ده
دهندي او بنګالي ښځو له اوښکو سره لوبې کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو ها چې مړه شوá په دې نه پوهیږي.
* * *

یو لیونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختو منځ کې
او لیونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
لیوني وژړá او ویې خندá
او بیا یې داسې وویل:
په دې دنیا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځیني خلک به د ځینو خلکو وینې غواړي
دا دی طبیعت ورسره مرسته وکړه
طبیعت ډېر ووژá
نو اوس کېدای شي
چګړه ماران ماړه وي
او چګړه ودریږي....
لیوني وژړá او ویې خندá
ونه ولا ړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پا تې و.

۲۰۰۵ جنوري
اندیانا-متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

بند ه

شيخ وايي ښه کوه او بد مه کوه

خو شيطان دانه مني وايي:

بد کوه او ښه مه کوه

ماته خو د واړه په غلطه ښکاري

آيا دنيا کې بس همدغه ښه او بد دي

بل څه نشته مګر؟

زه نه د شيخ نه د شيطان منمه

د خدای بنده یم بس د خدای منم

او مينه کوم

جنوری ۲- ۲۰۰۵
اندیانا- متحده ایالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

دنیا یو بل توپان په سرا خیستې

بیا د دیوانو په سرونو کې چینجي ښوریږي.

او بشریت په خپله سپینه تنده لاهم د جګړې داغ لري

دانسانیت د پیدا ېښت له ورځې

زموږ تاریخ د د ووسترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي

یو (غلامي) او بل (جګړه) او وژá

خدای ج د انسان د بد مرغیو طوق ددغو شیطانانو

په لاسو کې ایښی

دغلامۍ شیطان د عدáبوړبو کۍ کې مړشو

خو (جګړه)

آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي

لاهم دستر بابا آدم د اولادې شرم دی

دنیا یو بل توپان په سر اخیستې

قیامت به راشي خو حیران یم چې زموږ غاړې به

دجګره مارو تر ګناه لاندې کږې تر خدایه ځنګه ورشي؟!!

مریلند - امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه څوک چېرې هم داسې نـــاروانــه کـوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه والانه کـوي

دومره ډېر فرق دی ستا د سترګو او د خلکو تــرمنځ
خبرې تهá کوي خو هيڅ څوک يې ادا نــــه کـــوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځـــــان څه ووينې
چې تصوير نه وی آيـــينه چـــا تــه خندا نه کوي

اخر په زمونږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و وينې
دغه ميـــن مـــــا شو مـــان هيڅکله ګناه نه کوي

وايي مـــرګ سخت دی روح له تنه جدا کيږي مګر
ما دوطن بـــيلـــتون ليدلی هيڅ پروانه کوي

۲۸ - وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امريکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصويرونه

که

هندارو تصويرونه ساتلای

موږ به خپل اووم نيکه هم ليدلی وای

او اوس به تهوá پوهېدو

چې د دارا او سکندر آيينې څه ډوá وې

او د جمشيد په جام کې څه ښکارېدá

يوازې

که هندارو تصويرونه ساتلای

نور به بې روحه تاريخ

داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای

موږ به آدم ته د حوا لومړی موسکا پېژنده

او په ببړۍ کې به له نوح سره يوځای ګرځېدو

ما به آتن کی له سوکرات څخه پوښتلي وای چې

تر تا دوه نيم زره کلونه وروسته

ولې لا هم په- عدالت- پسی دا ورک بشر همداسې ورک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله موسی نه به مې غوښتي وای چې

ما هم له ځانه سره طور ته بوځي

بس که یوازې

تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

مور به لیلا ته وای کتلې د مجنون په سترګو

او په کعبه کې به مو

د اسماعیل د قربانۍ نښې له ورایه لیدې

زه به ورتلم اکاډیموس ته چې په خپله ژبه

له اپلاتون سره خبرې وکړم

زماله هغه سره حساب پاتې دی:

ستا - ایتوپیا - چېرې ده؟

او انسانان به وژړ کېږي لا تر کله دهغې لپاره؟

ستا د خیالي ډیموکراسي ریښتیاده چېرې پته؟

مور خوبې اوس هم

د دروغو د لمبو تر شاتور سیورې وینو

له ارستو سره مې نه ده جوړه

ځکه چې لا هم د اخلاقو او ایمان په توپیر نه پوهېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو

که هندارو تصویرونه ساتلای

ما به له خپل نیکه نه غوښتي ووچې

زما مغرور پلار ته وصیت ولیکي:

چې خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني

بودا لا اوس هم ما په خوب کېویني

هو! زه پوهیږم چې له ما خپه دی

ځکه زه ژوند ته د هغه په سترګو نه ګورمه

ژوند کله ښکلی شي زما دمعشوقې دښکلو سترګو په څیر

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري

بودا ویریږي چې خوبونه یې زماله وینو رنګ وانه خلي

بودا به نه ویریدای

اوزه به هم ژوندی وای

خو که هندارو کې تصویر پاتې وای

راشه چې زه در ته یو راز ووایم

له سلوزروکلو ډیر تیر یږي

هیڅ څوک پرې نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له هندارو څخه ولې تصويرونه تښتي؟

ماته مې اووم نيکه کيسه وکړله:

چې په هنداره کې شيطان وکتل

او بس همدغه شر ميدلي د هنداري حافظه ماته کړه

که درته ووايم خندا به در شي

که تصويرونه په هندارو کې خوندي پاتې واى

موږ به ځانونه د بيزو له نسله نه ګڼلاى

۱۳۸۳لړم۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځایه توپیر لري، خو دا د مانیزو برخو د بیلولو لپاره د یوه نوي میتود کارونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستان ورکې خزانې

ددوه زره پینځم کاá د اپریل په یوویشتم ما ښام د امریکې په پلا زمینه واشنګټن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جیوګرافیک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمریالي طرزي د هڅو او په ټولیزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د یوه فلم پرانیستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نومېږي په دې فلم کې د بامیان د سترو بودا ګانو را پرځېدá و ښووá شوá خو تر څنګه یې په سیمه کې ددریيم بودا چې په (ویده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او بریالیتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی یې د ایفل تر برجه هم ډیر دی. ښاغلي طرزي وویل، له ډیرو څېړنو او کیندنو وروسته مود دغه بودا د پښو یوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاریګروته مې وویل چې بیرته خاورې پرې وروا ړوي، چې بیا بل وخت په ډاډ او احتیاط سره کیندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تپې دقیمتي خزانې په هلکه وه چې له نیکه مرغه تر اوسه دولسمشرۍ په ماڼۍ کې خوندي ده. دویده بودا را برسیره کېدá په نړیواله سطح یوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوینه کیږي چې ددغه بودا تاریخي ابهت او اهمیت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، یاد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د لیدو پرمهاá یې پرځینو افغانانو بر سیره بهرنیانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کلیمې هم مل کړې چې دلته یې لولیء:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ویده شه
د تاریخ ترخرواړونو خاورو لاندې آرام وغځیږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نیکه څېره د غم د غبار شاته وینې
لا شغهار د غشیو خیږي لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتین نه شي او رید لای ستا د سترې ډ برینی سینې ورک درزونه
لا تور شیطان د ((براهې)) ګردونه مینځي د ((سیندو)) پر اوبو
لا هم پر موږه لمر د تور د جاá له کوره خیژي
لا ستا ددواړو تند یسونو له سوغاړو نه دودونه خیژي
بودا !
ویده شه
په آرام پریوځه
هو دا ریښتیا ده چې
بخدي کې یې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور بربنډه کړله
طلا غونډۍ کی یې د سرو زرو له تاج څخه هډوکي تش کړá
خو ته ویده شه
ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ شهزادګۍ روح لا له ګاڼو سره په کور پاتې دی
لا له سیندو یا له آمو څخه اوښتی نه دی
لا خو د ساک د لور د ګڼ کمیس پاولي شرنګیږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الینو)) مین دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاهم د دنګو پکتانیو د قمې زرین لاسوندي بریښي
نو ته ویده شه، ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ پیغلې ښایست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پریشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شا ته بخدینۍ وینمه
چې اووه کنیزې پرې چاپیرې دي سینګار یې کوي
ځوک یې باولۍ، ځوک یې والۍ ځوک یې پېزوان سموي
ځوک یې په هسکه سینه ږدي د ((سات دیوا)) زرځېره
بودا ښایست ته یې حیران یم خو ویرېږمه پرې
چې ځوک یې نن را نه هډونه له سیندو تیر نه کړي
یا خویې غله د لاجورد و له آمو تیرنه کړي
زه هم پوهیږم زړه مې رېږدي خو ویده شه بودا
ته د تاریخ تر خرواړونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدینۍ ښکلې ګاڼې و ساتم
بودا ویده شه
ته خوښه خبر یې
چې ستا د هډ هډ ماتوونکي ځوک وو
تا خو د خپلو تندیسو نو پرځېدá ولېدá
چې له ((ارک هنډ)) څخه ورها خوایې دیوان نشه کړá
نو ته ویده شه، په آرام پریوځه!
کله چې ما د ارشاک توره بیا په لاس ونیوه
او کانیشکا مې ببرته راوست د باګرام ماڼۍ ته
کله چې لمر له پکتیا نا څخه راوخوت او سوریا وخندá
ګندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمایي بیا د (ویشنو) د پلاز بیرغ پورته کړ
او روهیلیو د کوترو سپین خیلو نه په هوا پورته کړá

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به(ارجن) له بهار ته راشي
(کلیو پاترا) به د نیل غاړې څخه راوړي زر مصري آسونه
(آشیل) به راشي د (زییوس) پیغام به راوړي طلایي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرین تاج ستا پښو ته کیږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پیغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پیغلې به ګاڅونو ته نخیږي له لنډیو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د څښو څپې مست اتڼ ته
او هیندوګۍ رانۍ به ناځي د خیبر اتڼ ته
سمر قندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هیندو کش به له پامیر سره پیالې کړنګوي
بیا به نو تا را ویښوو له اوږده خوبه بو دا
بیا به دې پاسو د تیارو له تور آشوبه بو دا.

د دوه زره پینځم کاá د اپریل یوویشتمه
واشنګتن ښار. امریکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی
لوی غر: د لوګر لرغونی نوم
سیندو: ننني اباسیند ، یونانیانو اندوس باله
بخدي: د بلخ زوړ نوم
ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و ، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.
طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندá شوي.
بخدینی: بلخي شهزادګۍ
لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په
شهزادګۍ الینو مین و.
الینو (الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار (الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کور دی
سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې څواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یي دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي څواکمن په مانا ده، چې زرینې مجسمی به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره خښولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.
ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.
ارشاک: آریایي اتل
کانیځکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن
کوبا: د کابل زوړ نوم
پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمايي: په کابل کې ددغه غره نوم له دوو ريښو (آسه) ياني نيکمرغي او(مايي) ياني مورڅخه جوړ شوی چې مانا يې د نيکمرغي مورده.
ويشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه
ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.
کليو پاترا: نامتو مصرۍ ملکه (شاه مېرمن)
زييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره
ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتهونه زاړه ءآريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.
اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنۍ پکتيا) ګندهارا(اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځي
(مرکزونه).
هيندوکښ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتب

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
قصیده مې پخه کړې
ګرځو مه کوزړۍ
ځوان مرید د څرخي پیر یم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلاصو مه
د مینو زړو ریبار یم
شکرانه مې یا ممیز دي یا توتان دي یا مرۍ
څوک د سماá راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ

نجونې ګردې رانه تاو وي
تاویزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وایي
خو پروا یې ډیره نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدا یزده ولې
دکوز کلي په زلمیو باندې ګران یم

ما ته راز ددوی مالوم دی
یو دخان په لور مین دی
بل لېدلې دملا صایب لمسی

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړی
د شنډ توت ډډې ته ناست یم
شنډو ښځو ته تاویز کړم
ماشومان له ځېله خلاص شي
ورته دم چې زه ممیز کړم
دبرات دمیاشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
یوه پیغله راته ناسته
زښته ډېره ښایسته ده
وایې داسې تاویز راکړه
چې مې پلار لږ بسلمان شي
میرات مړی ولور کم کړي
خوږ جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي
* * *
نیمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
ټوá ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږوم ورته شپېلۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
ژرنده ګړۍ مې ښه يار دی
ډېرې شپې سره يو ځای يو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وايو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بيا نو بله کړو دوهۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
ژرنده ګړۍ چې نن راغی
په خندا يې راته وويل:
صايب زاده کيسې ته غوږ شه
نن اوره مې دخان يوورځ
کور يې ډک له مېلمنو و
ځوک له ښاره وو راغلي
په انګړيې شور ماشور وو
يوه ښکلې مېلمنه وه
په ښايست وه ښاپيرۍ
کليوالو غوندې نه وه
ښکاريدله مکتبۍ
شرمېدله پټ يې وويل:
صايب زاده يار ته دې وايه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیر خانې ته دې سلام دی
یو تا ویز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوویل
بیا یې راکړدا کاغذ
ژرنده ګړي توبې وکړې
ویل یې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا ببرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو لیکلي:
((په سندرو یم مینه
د نغمو یم لیونۍ
په یو چا مې زړه بایللی
غړوي ښکلي شپیلۍ
یو تاویز وربا ندې وکړه
چې ماګل کړي د پګړۍ
یو یې آس یوه شړۍ))

د برکلي صایب زاده دی

۱۳۸۳\۱۱\۱۴
متحده ایالات- مریلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا فغا نا ن

اوږدې لمنې
ګونځې پایڅې
د پوندو چاودې له پوټیوډ کې
او دڅپلیو په میخ ژوبلې تلې
د اوږد تاریخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډبرین دیواá تر شا پټه ده
نن دیوې مړی ډوډی لپاره لاس تنا کې
پرون په وینو سره په اوښکو لمده
یوځل په چپ ولاړá په ښي لاس راغلل
د ښار په لویې څلور لارې کې په چیغو سر شوá
بل ځل له تورو سره را غلل
خپل بچي یې له چپه حلاá کړá
اوږدې چپنې
ګل سیب د سماá ترملا
قرصې رخچینې پر سر
لینګي د شولو په پټیو کې خوړین
ملا خیشاوه کې کړ و په
یوځل دبیل لاستی په لاس کې بیا قبضه د ټوپک
یالاس پر ټپ ایښی یاګوته پر ماشه نښتې
یوځل په ږیره ګنهکار بل ځل د سر په وینښتو
یوځل ملا پسې و لاړ بل ځل په تیښته ترې خلاص
نیم په تقدیر مین او نیم یې په پیریانو اخته
نیم یې په تمه د جنت او په دنیا باندې یې لاړې تو کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په مايېو پسې روان
څه يې د مارکس د کتابونو چينجي
څه د سيد قطب د تاويزونو غاړه کې په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څېرې ګريوان
ډډې لمن
وځ وځ لونګۍ په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنى پر اوږه مخ په ختيځ دي روان
بارې اپيم دي يا د بنګو ميده شوې پتې
څه په (پريتي) مين او څه يې د ((تام کروز)) ليوني
نيم يې له ډېره تکبره زړې مور ته انګريزي غږېږي
څه يې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبيرونه وايي
اوږده ټيکري
زړې پنې
ګلاباتون په پايڅو
په سريې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لاروان دي خدای(ج) خبر په کومه
څه يې به بدو کې ورکړې د کنيزو په شان ژوند تيروي
څوک په ميړه باندې سګريټ بل کړي
د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډيمو کراسي لکه يوزوړډاينسور
دوړې يې خيژي را روان دی څوک يې نه پيژني.
دوی ورته وخاندي او وويريږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هګۍ کړي هم بچي اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

پرون ناروغ ومه نا مردې تا ونه پوښتلم
تا ویلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو ننښې ښې پیژنم
که ته خبره نه وې
پرون زیارت کې ۍ یوه چابله کړه
بیګاه تر نیمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلو کې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبلیږي.

15 لیندۍ 1384

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پیاوړي شاعر رحمت شاه سایل په دې ورستیو کې د کابل په نامه یو آزاد شعر خپور کړی دی، چې د دغه افغان شاعر د مینې او احساس یوه خوږه ترجمانی ده. زما د زلمیتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا څو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سایله ستا هغه د خیال کابل

تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید
سایله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاریخونو کې یې ورکه شان کیسه وګڼه
دلته د وینو آیینه کې چې لمر سور ښکاریده
زما او ستا د ملت ټپ چې لانا سور ښکاریده
هغه وخت مو ږه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مینې لیک پیل کړ
ستا په نظمونو به مو یو بل ته لاسونه ورکړá
سایله هغه وخت مو ږ ستا دعا ته لار څارله
چې ګوندې دا ولیکې:
((مادرته ټوá عمر د خوبونو ښار ویلي دي
کله مې پېرزو شې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا دعالا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو لیونو خوبونو
د ښا پېریو ښار بمونو رنګ کړ
تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید

(c) ketabton.com: The Digital Library

سایله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاریخ کې ورکې شولې
نور څوک دا لرو بر یو ځای نه ګڼي
نور ستا اجمل زما لایق نه شته دي
د پاچا خان ارمان او بو وړی دی
د ((یو پښتون)) د غرېضمیر را څخه
د کله دارو رنګینو وړی دی
سایله ته لا په روتې پسې او زه یمه په نان پسې ورک
یو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پیغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروایي
چې خړ ځادر په پښور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وایي
سایله زه او ته د ورک تاریخ تکرار ته سوځو
سایله زه او ته تکرار یو د یعقوب او یوسف
سایله زه او ته تکرار یو د مریمې او عیسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دایروڅلی په خیاá کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمریز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوړ شګو کې سپینه اوړنه چینه
زه لکه د غره د کمره خواته راوتلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه د دنګ کوچي پګړۍ کې یو ټومبلی ګل

ته لکه د سپینې شیدو پۍ پانه کې سره نښه
زه لکه سهارکې د بیباکه نسیم ښکلی موج
ته لکه د سیند په غاړه جوړه د ماشوم مانۍ
زه لکه ترتا نا رسیدلی ببرته تللی موج

ته کله د روغجنه شې ماشوم درغونه ووایې
زه دې اننګوکې د یوپټ شرم ګل ووینم
کله چې بانه جوړه کړې لویه کیسه پیل کړې
دروغوکې دې هم څه خوندور تخیل ووینم

ته لکه د سپین قرآن د کرښو جنتي وږمه
زه لکه د عرش له منارونه د اذان آهنګ
هلته په جنت کې یوه سیمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړي له هغه ځایه د عشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبرچې مور به دې دنیا ته څه او څـه ښکارو
څـه خبر چې مور به په کوثر د عشق پـــریـــو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شـــولـــه دنـــیا ولاړو
بـــیا لـــکه آدم او حـــوا ځمـــکې تـه راغلي یو

دواړه ماشومـــان یو دواړه ښکلي یو سپیڅلي یـو
دواړه د جـــنت له پاکې ځـمکې نـــه راغلي یو
کله ســـره لـــوبـې کـړو او کله سره جنګ وکړو
کـــــله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلـک ژړلـی نه شي سترګې یې خیـــرنې دي
مـور لـکه رڼا د ایمان سترګو باندې نـــه ښکارو
زه او تـه د اوښـکو پـه زمزم د زړه کـعـــبه مـینـځو
بـس د خدای دوسـتانو او ولـیانو تـه رانـه ښـکارو

ای لـیونی مـه ژاړه دا ځـمکه خـــو پـه وینـو ده
اوښـکو ته دې پاکـه د جنت خـــاوره له کومه کړم
څه چې په آسمان کې دې له اوښکو ستوري وتراشم
وریـځې به زانـګو کـړمه او تـا بـه یې ماشومه کړم

مه ژاړه راځه چې په چینه کې دې مخ ومینځم
ژوند همدومره بس دی چې اوبو کې زه او ته ښکارو
واړه عاشقان به موړه وڅښي او نشه به شي
موږ به د مینو په خوبونو کې ویده ښکارو

ځه چې د ګل ځانګه کې یو رنګ شو بل وړمه د ګل
ښکلي عاشقان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشي ملکه چې د مچیو په موږ وګرځي
ولاړه شي ترخو خلکو ته هم په مینه شات ورکړي

ځه چې له باران سره پر دوه مینو وورو
یا د سپیني غاړې یا د تورو څنو رنګ واخلو
ځه چې د بوسې د جل وهلو تنده ماته کړو
پس له ډېره وخته د خوږو شونډو قلنګ واخلو

ځه چې دواړه ورک شو له دې دومره ډېرو سترګونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې مینه ټوله کړو
رایې وړو په دومره ډبرینو زړو یې وویشو
دا تیاره دنیا چې زه او ته رڼا په سوله کړو

راشه ما سفر ته ملا تړلې ده روان یمه
بس یوازې لاس را کړه او سترګې دواړه پټې کړه
زه به دې په شونډو له بوسې نه بسم الله وکړم
ته د اقتدا په نیت له مانه تاوې متې کړه

25 لیندۍ 1384 کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ، ته مې هېره نه وې

شعري ټولګه

عبدالغفور لېوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه

د کتاب نوم : نه،ته مې هېره نه وې

ويناوال : عبدالغفور لېوال

د پښتی طرح اوډیزان: محبوب(شريفی)

خپرندوی: ميوند خپرندويه ټولنه کابل

ټيلفون: ۰۷۰۲۹۵۲۱۴

کمپوز اوډیزاین: ذبيح الله(رامين)

چاپ کال:۱۳۸۴

چاپځای: ميوند مطبعه

د انتيرنيټ په مخ ترتيب او ډيزاين کوونکې : مړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې ته سرود

جادو ګرې څه دې وکړá
چې دې داسې لیونی کړم
دا په سترګو کې دې څه وو
چې له ځانه دې پردی کړم

جادوګرې څه دې وکړá
چې د چین ماچین پا چاشوم
ښاپیرۍ مې شوې کنیزې
چې ستا سترګو ته ګدا شوم

جادو ګرې څه دې وکړá
کفرو دین دې له ماواخیست
ماخودبین چې په کې ځان کوت
هانګین دې له ما واخیست

څه منتر دې په ما وکړ
چې کتاب نه مې زړه تور شو
ستاد مینې ستوري شمارم
بل حساب نه مې زړه تور شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه منتر دې په ما وکړ
تاته دومره در نږدې شوم
ستا په روح کې مې ځان ولید
ستا د نور ذرې ذرې شوم

جادوګرې ستا د سترګو
له پيريانو مې توبه ده
بسم الله د سپينو زرو
مې په غاړه کې پرته ده

جادوګرې څومره ښه يې
په سندرو دې بلد کړم
لکه شين طوطي غږېږم
په شکرو دې بلد کړم

جادو ګرې څومره ښه يې
تا له مينې نه خبر کړم
زه ساده د غرو سړی وم
تا په سمولارو سر کړم

ته پوهېږې جادوګرې
چې ته څومره ښايسته يې
له غزلو نه رنګينه
له سندرو نه پسته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته پو هيږې جادوګرې
نور له ژونده جدا کيږم
له دې وروسته ستورې شماره
په آسمان کې پيدا کيږم

جادوګرې لاس دې را کړه
چې له دې جهانه ولاړ شو
له شکمنو سترګو پټ شو
د ګومان دنيا نه ولاړ شو

جادوګرې لاس دې را کړه
چې د ستورو مېلمانه شو
له هغه ځايه چې راغلو
هلته بېرته ور ستانه شو

جادوګرې لاس دې را کړه
زما له ژونده زړګی تور دی
يو آرام ځای ته مې بوځه
دې دنيا کې ځومره شور دی

جادوګرې لاس دې را کړه
زما ژوند دی ستا په لاس کې
لکه شين غمی د ګوتې
دا سې بند دی ستا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جادوګرې لاس دې ښکلی
د تک سپین سوسن په شانې
رغوی را کړه چې یې ښکل کړم
دخوارې وطن په شانې

جادوګرې جادو وکړه
دا ژوندون را څخه واخله
یا خو اور په دنیا بل کړه
خپل بیلتون را څخه واخله

جادو ګرې جادو وکړه
مادې غیرې ته میلمه کړه
د ژوندون ورکه مانامې
بیرته روح را ستنه کړه

جادوګرې زړه مې واخله
په بدá کې ښکلا را کړه
ها چې زه ورپسې ګرځم
هغه ورکه مانا را کړه

جادو ګرې څومره ښه یې
لاس دې زما په سترګو کیښود
اوس جنت په سترګو وینم
دوزخي جهان مې پریښود

وږی- ۲- ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشها د ت کلیمه

ته مې یادېږې خو د ر تللی نه شم
ژوند مې په هر ګام کې اغزي کړلي
پوهېږې؟
ژوند نه مې زړه دومره توردی
لکه دا ستا له تورو سترګو څخه
چې په رنجو ککړه او ښکه راشي
او ستا د تور کمیس ګریوان کې چیرې ځان پټ کړي
پوهېږې؟
ژوند ستا د بیلتون له غم نه لوی پیتی دی
خو تر هغو به یې پر سر ګرځوم
چې یوه ورځ یې ستا په مخ کې کوز کړم
مامې د مرګ وروستۍ سلګۍ یوازې تا ته پرېښې
پرېږده ! د ژوند وروستۍ شیبه ښکلې شي
پرېږده، چې ستا په مخ کې
د شهادت دا کلیمه درسته کړم
خدای خو شاهد دی چې پر ما ګرانه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غم

ستار ترنګیږی
ته مې مخ ته ناسته
خوزه له تا خپه یم
نغمه زما په زړه چړې را منډي
تابې وفا را ته بیګاه څه وویل؟؟
هیڅ مې له زړه نه وځي
او د ستار نغمه مې زړه کې
غم په شور راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو شیبه مینه

ستنه شوې ودې خندá
سردې زماپر ټټر کېښود
زما دزړه درزادې وا وریدله
اې!
دې ماشوم بیا درته غوږ کې څه ویل؟
زه خو دده خبرې نه منمه
دی چې له ما خپه شي
په پټه، ټولې ګیلې تاته کوي
پام کوه!
داليونی هرڅه وايي
ګوره خپه چې نه شې.
ستنه شوې ودې خندá
زما تاوده نفس
داستا پر ښکلي وچولی را پروت وربل دانه وانه کړ
ستا د بدن عطرو مې ذهن ته جنت وښوده
مګر رښتیا ووایه!
چې زما د مټو منځ کې
ولې د پانې په څېر وریږدیدې؟
ستنه شوې ودې خندá
چوپتیا خوره وه
او ما وتا دخپلې مینې لاره ونیوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه سوچونو کې ډوب
خدای خبر څومره ډېر مزأ موو کړ
چې ستا د ښکلي غبږ خوږې زمزمې
د سکوت سپینه آیینه ماته کړه
پوه شوم ګیله دې وکړه ودې ویل:
چې ستا د ګوتو د شوخۍ له لاسه
زما غوږ والۍ خدای خبر چېرې رانه ولویدله
وګوره غوږ مې تش دی
زه بې ځوابه هک حیران پاتې شوم
خدایزده زما سترګو کې دې څه ولوستل
چې را ستنه شوې راته ودې خندأ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یــوخـوک دي پـه سـندرو او پـه ویـر یـــادوي
مــریــد دی پــه حــلـقـه کې نـوم د پــیریـاد وي

د زلــفو پــه تــړلــو مــوخـوک کــــله نـــازوي
زمـــوږ د جـــنـون نـــښې پـه زنـځـیـر یــاد وي

زمـــا د لـــمـدو ســترګــو مـــاتـې ماتې آیـیـــنې
دویــنـــو، اوښـــکو مـنـځ کـې ستا تصویر یادوي

چې زړونـه رانه یوسي خپل ښایست ته شي مغروري
چـې زړونـه مـو رامـات کـړي نـوتـقـدیر یادوي

د یــارد نــامه تــوري مــې سـلګـیوکـې ماتـیږي
دا څـوک پـه دې دنــیا کــې مــافـقـیـر یــادوي

لیندۍ ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه يمه ښځه

عشقه ناوخته راغلې
نړۍ د زرو د سکو په ټولو لو بوخته
ستا ملنګۍ ته د چاپام نه شته
په چا به رحم وکړې؟
دلته چې مينې ته ګناه وايولا
ته به دې اسپه چېرې ودروې؟
عشقه ناوخته راغلې
غر بنياد مونه ډک
سيند بنياد مونه ډک
چېرې خالي د جنون دښته نه شته
نو وايه عشقه ستا شليدلی ګريوان
خپل ببر سر
او زما د مينې اوښکې چېرې يوسم؟
عشقه نا وخته راغلې
زه نور زلمی نه يم چې مينه وکړم
لکه آدم د خپل هابيل او قابيل
د شخړو سيل کوم
عشقه نا وخته راغلې
د بې مهريو د ساده نسل له لاسه ژاړم
څوک مينه نه پېژني
خو په مينو پورې دومره خاندي
چې کله کله ور نه ځان هم هېرشي.
نو عشقه داسې حاá کې
وايه چې تاڅنګه کړم
خپلې محبوبې ته مې څه ووايم؟
او له ژوندون څخه دا ستړی بدن چېرې خښ کړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران وحید عمر ته

زما اتڼ چي جانانه
زما اتڼ چي جانانه!
کله چې ځې يو ځل خو شاته ګوره
ښايي کوم څوک دې هر قدم سره د اوښکو څاڅکي وبهوي
زما اتڼ چي جانانه
ته چې د ډوáله هريو ګړز سره لاسونه تاو کړې
زما په زړه کې پښتنه وينه غور ځنګ وکړي
ته چې څپليو نه خرپا پورته کړې
زما په سرکې د ځوانۍ ولولې شرنګ وکړي
د اتڼ چيانو شاز لميه ميره!
هره شيبه مې ستا خندا يادېږي
چې مرور شې بيرته وګرځېږي
زما دې هغه ښکلې ادا يادېږي
زما اتڼ چې جانانه!
کله چې ځې يو ځل خوشاته ګوره
ښايي يو ورځ دې دا شاعر ملګری
په زړه درو وريږي
ښايي يو ورځ د دې شاعر ملګري غږوا ورې چې:
((يو ځلې بيا په دې لار راشه
په پخوانو پلونو دې پريوتل ګرونه.))

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدمرغي

پام کوه ونه ژاړې
اوښکې دې مه بهوه
اوښکې دې پټې خپلو سترګو کې خوندي وساته
دلته ژړا ته هم ګناه وایي او شک پرې کوي
که درنجو لیکې دې راغلې په سپین مخ
نو ټولá به وپوهیږي
چې تا د مینې په خاطر ژړلي
پام کوه ونه ژاړې
مورې دنړۍ له بد مرغانو څخه هغه دوه یو
چې آن ژړلی نه شو
پوهیږې!
هغه ورځ چې تا وژړá
زه څومره وسوځیدم؟
ځکه چې ټوله دنیا وپوهیده
چې مورې دواړه سره مینه لرو.
له دې نه لویه بد مرغي چېرې ده؟
چې ژړا جرم وي
او مینه وي د ټولو ګناهونو ابۍ
له دې نه لویه بد مرغي چېرې ده؟
چې څوک د خپلې معشوقې په اوښکو
وشرمیږي
او خپلې اوښکې د خپل زړه په وینو و مینځي
له ویرې څخه؟

۵ مرغو می ۱۳۸۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مساپریم خو غریبه ته یې

((خپلې ګیلې به دیوالو ته وکړم
ځکه چې ته خو ورته غوږ نه نیسې ....))
آه یاره دادې لیک کې څه لیکلي؟
مساپر زه یم خو غریبه ته شوې
بیګاه مې ستا د ناچارۍ ګیلې ته ډیر وژړلá
له اوو سیندونو او اووغرونو لرې
زما د زړه په هر یو غږ کې ته یې
ستا چې په زړه کې ګیله وګرځیږي
زه یې همدلته اورم
ګرانې زه اوس هم ستا په زړه کې اوسم
او هر نفس سره دې ساه و باسم
خپلې ګیلې دې خپل زړګي ته کوه
پوهیږې؟
دلته هم آسمان شین دی
او د لمرښکلې طلایي بګۍ دورځې پرلارځي او راځي
مګر پر زمکه نه اشنا سیورې شته
نه تورې زلفې نه لونګۍ نه څادر
نه د زړو څپلیو خرپ نه د ټیکریو وږمې
نه ستا د ښکلي رغوي عطر چې زما ډیر خوښیده
زما اوږه تشه ده
ستا تورې زلفې پرې خورې ورې څپې نه وهي
زما غاړه ستا د نفسونو له ګرمۍ نه لیرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وچې شوندې مې موسکانه لري
نه کابل جان شته نه يې د ننګ اسمايي
نه يې ځيږه هوا چې ستا د غيږې عطر لري
دلته د هسکو ښيښه يي ماڼيو جسم کې
اروا وې نشته
زه مسافر يم او غريبه ته يې
خو اشنا زه در څخه ليرې نه يم
زه خو اوس هم لاستا په زړه کې اوسم
له ديوالونو سره مه غږيږه
خپلې ګيلې دې په خپل زړه کې ها شاعر ته وکړه
چې که دنيا څخه هم ولاړ شی
ستا له زړه نه، نه ځي.

۱۲-۲-۲۰۰۴
دټوسن ښار اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هستۍ الفبې

هو !
زه پوهېږم چې یادېږمه دې
راته لیکلي دې دي:
چې د شعرونو کتابونه مې په اوښکو مینځې
زما د زړه دوینو کرښې دې په اوښکو لمد وې، وچوې
او زما یادونه دې د زړه شپوکې ځراغ بلوي
هو ! زه پوهېږم چې یادېږمه دې
زه ستا په پاکه او سپیڅلې مینه ښه پوهېږم
خو راشه ما وګوره !
چې ستا تصویر ته په لمدو سترګو خبرې کوم
زه دلته ټولو ته بې سده لیونی ښکارېږم
نور د ځوانۍ خوبونه ویني، خپلو سترګوته اوبه ورکوي
د سپینو نجونو د بدن په لیدو آه وباسي.
خو زه د خپلې کوټې ور وتړم
او په شیبو شیبو له ځان سره یوازې اوسم
ستا تصویرونه او لیکونه ګورم
یوازې ستا دلیک خبرونه شعرونه لیکم
اوس خو زه نه
زما شاعره ته یې
ته زما زړکې ناسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماله خولې څخه شعرونه وايې
اوس چې ته نه يې زه شاعر هم نه يم
نو اوس منې چې زه په تا ژوندی يم؟
نو اوس منې چې د هستۍ الف و بې
ستا د نامه له يو الف څخه پيليږي او په بل ختميږي؟

۱۷-۲-۲۰۰۴

ټوسن- اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیګاه دوه پرښتې وې مقررې دلته راغلې
د استا له ښکلو سترګو نه کوترې دلته راغلې

قسم جانانه ته وله ورځ مې زړه کې ګرځېدلې
چې نیمه شپه دې وکړلې وزرې دلته راغلې

په شنو سترګو یې ستا د تورو سترګو غلا کوله
یو دوه د پرنګیو جادوګرې دلته راغلې

د عشق له پیغمبر سره د سرو کفارو جنګ و
بیګاه د ملایکو څو لښکرې دلته راغلې

سلګۍ سلګۍ اسرې لکه افغانې مهاجرې
د استا د سترګو جنګ نه مرورې دلته راغلې

پرون دې دلېواá د غزلونو کتاب لوستی
خبرې دې خوږې لکه سندرې دلته راغلې

۱۷مارچ۲۰۰۴توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شب پرست یم خپل یزدان سره مې شپه ده
ستا له زلفو او باران سره مې شپه ده

مجلسی یاران مې ستوري او سپوږمۍ دي
مسا پریم شنه آسمان سره مې شپه ده

ستاد سترګو څه نیکمرغه اسارت دی
چې له تیراوله کمان سره مې شپه ده

له ګونګرو یې د لنډۍ یو شرنګا اورم
ستاله ټیک او له پیزوان سره مې شپه ده

چې ویده شمه بس جنګ په خوب کې وینم
ستا د حسن له افغان سره مې شپه ده

۱۹ اپریل ۲۰۰۴ټوسن

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعده

نه!
ته مې هېره نه وې
ته مې په ياد وې، ستا وعده مې هم په زړه باندې وه
زما يا دونه لا ، له تا سره وو
خو خداى(ج) خبر چې ولې در نه غلم ؟
باران په شړک وريده
ما د باران د ټولو څاڅکو په شمېر ته ياده کړې
تا راته ويلي وو چې زه به ځان په واينو لوند کړم
کله چې ته راځې نو زه به په شرابو کې لمده خيشته يم
هو ! دا مې هرڅه ياد وو
ستا د وعدې هره شيبه مې په خاطر کې شنه وه
زه پوهېدم هغه ډيوې چې بلې کړې وې تا
اوس خلاصيدې او وار په وار مړې کيدې
خو خداى(ج) خبر چې ولې درنه غلم
ته مې په ياد وې، ته مې نه وې هيره
او په سرو واينو کې لوند خيشت بدن دې
زما سترګو ته نيغ ولاړو
زه پوهېدم چې ته به راشې
زما د خونې وربه وټکوې
زه پوهېدم چې له ژړانه به دې سرې سترګې را واړوې
ګيله به وکړې:
چې شراب خلاص شوá، ډيوې مړې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې را نه غلې ته؟
زه پوهېدم چې زه به چوپ ولاړيم
ځکه زه نه پوهېږم
چې ولې درنه غلم
زما په لاس کې به يو سپين کاغذ وي
ما غوښتل شعر وليکم
نه شعرمې نه ليکه همداسې ناست وم
يوازې سپينه پاڼه
زه پوهيدم چې ته به پاڼه زما له لاسه واخلې
په دې ګومان چې ما به نوي څه ليکلي وي پرې
خو پاڼه سپينه ده يوازې يې په سرکې دي يو څو توري:
(غواړم وطن ته ولاړشم.)

۱-مې-۲۰۰۴ ټوسن-امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا هو

بېګاه دلته راغلې وه ډیوې سره نجلۍ
آسمان نه پرېوتلې وه ډیوې سره نجلۍ

د سپین کمیس ګلان یې د مظلومو وینو څاڅکي
ملنګه وه، سپېڅلې وه ډیوې سره نجلۍ

په کلي کې نن باد د اسرافیل شپېلۍ وهله
بېګاه کوم چا ویشتلې وه ډیوې سره نجلۍ

یو رون ستوری را پرېوت، خلکو ولیده له ورایه
همدغلته لوېدلې وه ډیوې سره نجلۍ

د کلي ملایانو ترسبا هو، الاهو کړ
د قدر شپه بللې وه ډیوې سره نجلۍ

یو څولیوني ولاړو چې د زړونو نذر ورکړو
ارمان چې نوره تللې وه ډیوې سره نجلۍ

۴ مې ۲۰۰۴ توسن اریزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې

هره شيبه د ژوند څېره بدليږي
هره شيبه د مرګ په لوري يو بل ګام اخلم
لکه د مني پاڼه رېږدمه او ليږدمه د ژمي په لور
او باد د عمر سپينه واوره زما پرسرا شيندي
يوازيتوب
يوازيتوب مې خوښ دی
چې په لمده کبله، بربنډې پښې
يو څو ګامونه واخلم
او هر څه هېر کړم دا بد لپاره
مامې له ژوند څخه يوازې بد بيني زده کړې
هرڅوک يو څوک دی ځانته
هغه چې زما په شانې نه دی هغه زه نه يمه
هرڅوک چې زه نه يم دوزخ دی زما
زه چې يوازې پيدا شوی يم يوازې اوسم
دادی:
د مرګ په خوا يوازې درومم.

۱۱-2004-۲جون توسن اريزونا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو دلته مينه نه شته

دلته هرڅه شته دي خو مينه نه شته
دلته د مور د لاس توده ډوډۍ غلمينه نه شته
دلته رګونو کې شراب ګرځي او زړونه په هوس
دربيږي
دلته زما او ستا په شان وجود کې وينه نه شته
دلته رنګونه دي، غوغا ده او شوخي ډېره ده
دلته سپيځلې او ساده ښکلا زما د کلي
هغه په سترګو توره او په مخ سپينه نه شته
زه دلته دوی ته خپل هرڅه يادوم
دوی را ته خاندي وايي
هو هلته هرڅه دي او دلته نه شته
وګوره دلته سپينه سوله ده او جنګ هم نه شته
دلته غلا هم نه شته تالان هم نه شته
دلته يوازې وداني شته و رانوá چېرې دي
هو دلته مينه نه شته
خو په لاسو د انسان
د انسان مړينه نه شته

واشنګټن DC 2004 /29 اګست

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ په ارمان

پایځې مې بډ وهلې
بیل مې په پوله خښ کړ
او د لیښتي رنهو اوبو کې مې لاسونه پریولل
د جوارو لوی پټي ته ځیر شوم چې مې ته ولیدې
په شنه ګیډۍ کمیس دې سپین ګلا باتون مات کړي
اود پاولیو شرنګهار دې د چنچڼو له نغمو سره ګډ
ځومره ښایسته وې بلا
زړه مې له ډېرې خوشالۍ الوځي
سرکاá مې ځمکه له ګروۍ خلاصیږي
او له روژې څخه به مخکې ستا ډولۍ راوړم
* * *

کابل له سپینو واورو لاندې پټ دی
باغ بالا کې سبرونې وچې شوي سرکاá
ستا نفسونه ډېر تاوده ښکاریږي
زما تاوده لاس کې دې سپین لاس خولې دی
بیګاه دې بیا ژړلي؟
په ټیلیفون کې دې له غږه پوه شوم
اوس ستا څېره کې د ستړیا نښې له ورایه وینم
اوس زه او ته سره ډېرنه شو لیدای
ژوند زما او ستا ترمنځ دیواá جوړ کړی
ژوند سرګردانه دی د ښار کوڅو کې
ښار لکه تورښامار زموږ مینې ته اور را شیندي
* * *

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کوچني کمپيوټر غبرګ راوينښ کړم
دا د شيطان صندوقچه هره ورځ همدا سې کوي
ستا برېښنا ليک مې ولوست
کړکۍ ته ودريدم
خو ته منې دلته آسمان نه ښکاري
دلته په مياشتو څوک سپوږمۍ نه ويني
دلته سپوږمۍ چا ته سلام نه وايي
دلته نيويارک کې يې آسمان غلا کړی
زه سپوږمۍ نه شم ليدای
خو ستا ليکلې ټيکۍ لا هم زما پرشونډو ناڅي
(شين آسمان ذرې ذرې د سرو زرو يې تنابونه
سپوږمۍ د بام په سر په يار وايه سلامونه)

۲۰۰۴ سپتمبر نيويارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

اروا او ځنګل

ما ځنګل و آزمو بیه
ما له ځنګله سره نفس و یو ست او ځان مې شین کړ
او زما وجود د ځنګله شنه بدن کې و غځیده
ماله ځنګله سره څو شپې تیرې کړې
او د کوچني سیند له سند رو سره و بهیدم
ما په ځنګله کې ځان پخپله ورک کړ
ځنګل زمونږ په شان دی:
شاړ
مهربانه
او وحشي خوښکلی
ځنګل زمونږ په شان نه
زمونږ د اروا په شان دی
هلته هم پړانګ او سیږي
او هم د سترې هوسۍ ښکلي بچي
ځنګل کې مار له ونې ځان راتاو کړي
او د مرغیو ځاله ټوله له بچو تشه کړي
ځنګل زمونږه د اروا په شان دی
دلته لیوه او غزاá دواړه اوسي
ځنګل له ځان څخه دویرې په شان
له ګڼو بوټو لاندې تورې بلاګانې او شیشکې ناځي
شپه په ځنګله کې ستوري یو یو ښکاري
او سپوږمۍ ځاځکی ځاځکی ځاځي
له شنو ګڼو ځانګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته د باد نغمه له پاڼو سره لوبې کوي
لکه د ډنګې نڅاګرې د پایزیب شرنګهار
خو د ځنګله سهار د ښکلې معشوقې د سپینې غاړې په څېر
همدومره سپین
همدومره روڼ
همدومره پوست دی منې؟
چې کله ویښ شې بیا یې ښکل کړې نو
الله اکبر
یوه نری لار د ځنګله د بوټو منځ کې تللې
د وچو پاڼو پرې غالی خوره ده
دا لار زموږ د ژوند تر پایه اوږده
چېرته یو ورک لاروی نه شته چې سلام دې واخلي
او وچې پاڼې به ما تیرې ستا تر پوندو لاندې
ځنګل زموږ د یارانې په څېر دی
ځنګل زما په څېر یاغي
خو ستا په څېر ښکلی دی
ما ځنګل و آزموییه
او ته زما د روح ځنګل ته راغلې
له هم هغه ازله
کله چې ته خپه شې
نو ځنګل اور واخلي اوونې سوځي
کله چې ته وخاندې
پر ځنګله شړکنده باران وریږي

- سپتمبر ۲۰۰۴ مریلند - کوزاډیلفي ځنګل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستايـوې جلـوې تـه لـه ګناه ستړی بدن شو اور
وتراشه دا روح مې پرېږده خير دې کـه مې تن شو اور

ځـان نـه يـم راغـلی او سفر مې تـر خـپل ځـانـه دی
سـتا د مــخ رڼـا تــه ددې لارې لـوغـړن شـــو اور

مــړه خـــاوره ويـــده وه خـوچـې تـاورته تش وکتل
ويښـه شوه خوپوه نه شوه چې ښکلـه پرې وطن شو اور

ګل پـه خـنـد يـدو کـې سـتا د حـسـن نـښـه راوړ لـه
مـاتـه مـې پـه ځـان کـې دغـه خـيـرې پيرهن شو اور

تـانـه يـې رڼـا زده کـړه او مـانـه تـا ويـدá او سـوز
ځـارشـه زمـوږ لـه مينې نه چې دومره برخمن شو اور

دومـره مــې دروا خـله چې خيـرن خلک مې نه ويني
مـاتـه خـو پـه دې دنـيا کـې دغـه شـان بـودن شو اور

۳۰ وږی1383مريلند کالج پارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

علامه رشاد ته چې د بیا لیدو ارمان یې زما پر مساپر زړګي پاتې شو

خپل استاد ته !

او ستا دلمر په شان وجود هم پریوت

هېڅ مې باور نه راځي
ها مازیګر به مې همیش په زړه وي
چې پر سبا یې زما سفر پیلېده
زه ستا د کور په لویه خونه کې ناست
او ستا د تود غږ له وړمو سره جنت ته تلمه
تا راته وویل چې:

پام چې وطن هېر نه کړې
مګر استاده ! ته چې ولاړې
دا وطن او مور به چاته پرېږدې؟

مګر دا ژوبله او یتیمه پښتو چا ته پرېږدې؟

یوه ورځ تا را ته ویلي وو چې:
(فخر شاګرد هنرمند به استاد رسد)
مګر استاده !
اوس حیران یم چې زموږ فخر به چاته رسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه بې فخره شو
بې سره شو
بې لمره شو بس ته چې ولاړې
اې د پښتون مذهب رهبره وايه
زموږ د پوهې پيغمبره وايه
که ستا د تللو نيت و

ولې دې موږ ته دومره مينه راکړه
موږ خو ويده وو دابد په شپو کې
ولې دې مړو رګو کې وينه راکړه
دا وينې زلميان به اوس په کوم لوري ځي ؟
ته خو يې مشر د ستار سرې وې
دا افغانان به اوس په کوم لوري ځي ؟
استاده ! اوس به دا نيمګړې نسخې چا ته لولم
دا - دخوشاځ فرهنګ - به څوک وليکي
دا د - اټک - لانجه به څوک وڅيړي
د ستر پښتون نيکه به څوک پېژني
زما د تاريخ دهسک له لمر سره خو ته اشنا وې
خو
ستا دلمر په شان وجود هم پريوت
هېڅ مې باور نه راځي
نه !
زه دا منلى نه شم
لاډېر څه پاتې دي چې ته يې وکړې
يوازې ته
يوازې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوازې ...

دډسمبر اوله ۲۰۰۴ واشنګټن ډي سي

تصوير

ستا رالېږلې تصوير
هغه په تور ټيکري کې ښکلې تصوير
هو !
همدا اوس هم زما په لاس کې دی او ګورم ورته
ستا ښکلې سترګې خو تصوير کې هم خبرې کوي
ليونۍ !
سترګو کې دې څه پټ کړي؟
چې زما ټوڅ عمر يې وخوړ
خو تفسير مې نه کړې.

۲۱نومبر ۲۰۰۴ مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جـانـانـه د خـوږو سـتـرګـو تـصـويـر سـره دې ژاړم
د خـوب او خـيالá لـه تـور او سـپـين تعبير سره دې ژاړم

دا تـاراتـه ويـلـي و چـې بـنـد کـې بـه مې سـاتـې
تـه نـه يـې د يـادونـو لـه زنـځـير سـره دې ژاړم

سـتا اوښـکه مـې تـاويـزکـړه ګـرځـومـه يې په غاړه
لـه پـير سـره دې ژاړم لـه فـقـيـر سـره دې ژاړم

بـس تـاکـې چـې او سـيـږم لـيـونـى يـمه وطـنه
خـنـدا سـره دې خـاندم او لـه ويـر سـره دې ژاړم

بـرخلـيـک دې دى چـې خـپله مينه خښه کړې په خپله
لـيـوالـه بـد قـسـمـتـه لـه تـقـديـر سـره دې ژاړم

مريلند - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توبه مې کړې وه چې ماته شـــوه تـــوبه مې وکړه
شیخ او ساقي سره همدومـــره ګـــوزاره مې وکړه

ته به مې خوب غوندې په یاد کې ساتې ښکلې یاره
یو مساپر وم، دلتـــــه راغــــلم یوه شپه مې وکړه

افغانستان غوندې زخمي زړګی مـــې راوړ درته
جانانه راشه، شونډې راوړه څه چاره مـــــې وکړه

دې ته دې هم لویه ګناه وویـــــل زمـــــا قـــاتـــله
چې ځنکدن کې دوطن خواته سجده مـــې وکـړه

زه سترې نه وم خو پښتو مې مخ ته ودریــــــــده
توره مې ماته کړه دښمن سره جرګه مې وکــــــړه

لیندۍ ۲۵- ۱۳۸۳ واشنګتن

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلزله

دهند په سمندر کې دڅونامي زلزلې ۱۵۵ زره کسان ووژڼ

او ځمکه ریږدي
څپې الوځي
دخلکو لو دی
لکه قیامت، موراو زوی نه پیژني
دخدای (ج) پر ځمکه څه بلا پریوتې
چې خلک یو دبل دغوښو بوی نه پوزې نیسي
طبیعت په لوبه بوخت دی
خلکو کبان نیوڼ خو نه وو خبر
چې دطبیعت په یوه لوبه کې به
کبان په دوی ماړه شي
کله چې ځمکه دالله (ج) دبندګانو تر پښو لاندې راوڅرخېده
لویانو چیغې کړې:
یارب
یا بګوان
یا عیسی ....بودا .... موسی راورسیږئ ...
خوماشومان او لیوني پوه نه شوڼ
چې چا ته پاس وګوري
دوی ډېر ښکمرغه وو چې نه پوهېدڼ
ځکه اوڼ یې زلزلې ته کټ کټ وخندڼ او وروسته مړه شوڼ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسمان لا شین و
چا څه ونه ویل
د ځپو غږ کې چیغې ډوبې شوې

خنداوې پراوبولاهوشوې.
ښځې تر اوسه لا ځپو ته ګوري
خو شپه تیاره وي داوبو پر سر د هېڅ ماهیګیر
د کوچنۍ بېړۍ څراغ نه ښکاري
په جوماتونو کې اذان
په مندرونو کې زنګونه نشته
د کلیساوو صلیبونه مات دي
خلک دلویو پانګه والو د خیرات په ډوډۍ
یو بل له ستوني نیسي
او ماشومان
لاهم په ختېو کې دمړو میندو له تیو څخه وینې روي

* * *

پر زمکه خلک ډیر دي
څوک یې په جنګ څوک یې په اور کې سوځي
څوک زلزله کې تر اوبو او خاورو لاندې ورک شي
او یوځل بیا بشر په دې پوهېږي
چې مرګ د کونډو یتیمانو غم وي
نه دهغو چې مړه شوá
د مرګ غمیزه لا ژوندۍ ده
دهندي او بنګالي ښځو له اوښکو سره لوبې کوي

خو ها چې مړه شوá په دې نه پوهيږي.

* * *

يو ليونی د ونې ښاخ کې ناست و
ونه ولاړه وه د ختو منځ کې
او ليونی لکه مرغه په کې ژوندی پاتې و
ليوني وژړá او ويې خندá
او بيا يې داسې وويل:
په دې دنيا کې به لا اوس هم چېرته جنګ روان وي
او ځينې خلک به د ځينو خلکو وينې غواړي
دا دی طبيعت ورسره مرسته وکړه
طبيعت ډېر ووژá
نو اوس کېدای شي
جګړه ماران ماړه وي
او جګړه ودريږي ....
ليوني وژړá او ويې خندá
ونه ولا ړه وه
او دی لکه مرغه په کې ژوندی پا تې و.

۲۰۰۵ جنوري
انديانا-متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنده

شيخ وايي ښه کوه او بد مه کوه

خو شيطان دانه مني وايي:

بد کوه او ښه مه کوه

ماته خو د واړه په غلطه ښکاري

آيا دنيا کې بس همدغه ښه او بد دي

بل څه نشته مګر؟

زه نه د شيخ نه د شيطان منمه

د خدای بنده يم بس د خدای منم

او مينه کوم

جنوری ۲- ۲۰۰۵
انديانا- متحده ايالات

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه پوهېږم

دنيا يو بل توپان په سر اخيستې

بيا د ديوانو په سرونو کې چينجي ښورېږي

او بشريت په خپله سپينه تنده لاهم د جګړې داغ لري

د انسانيت د پيدايښت له ورځې

زموږ تاريخ د د ووسترو ګناهونو په دوزخ کې سوځي

يو (غلامي) او بل (جګړه) او وژá

خدای ج د انسان د بد مرغيو طوق د دغو شيطانانو

په لاسو کې ايښی

د غلامۍ شيطان د عدáبو ړبو کۍ کې مړشو

خو (جګړه)

آخ خدای ج دې پرې مور بوره کړي

لاهم د ستر بابا آدم د اولادې شرم دی

دنيا يو بل توپان په سر اخيستې

قيامت به راشي خو حيران يم چې زموږ غاړې به

د جګړه مارو تر ګناه لاندې کږېږي تر خدايه څنګه ورشي؟!!

مريلند - امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانانه ځوک چېرې هم داسې نـــــاروانــــه کــوي
چې زړه کې ناست وي خو پروا د زړه وا لانه کــوي

دومره ډېر فرق دی ستا د سترګواو د خلکو تــــرمنځ
خبرې ټولې کوي خو هیڅ ځوک یې ادا نـــــه کـــــوي

چې ته را ونه ګورې روح به مې ځــــــان څه وويني
چې تصوير نه وی آیــــینه چـــــا تـــه خندا نه کوي

اخر په زمونږ زړونه د خدای (ج) حسن په خوب و ويني
دغه میــــن مــــــاشومــــان هیڅکله ګناه نه کوي

وايي مـــــرګ سخت دی روح له تنه جدا کیږي مګر
ما دوطن بـــــیلــــــتون لیدلی هیڅ پروانه کوي

۲۸ - وری ۱۳۸۴ واشنګټن دی سی امریکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصویرونه

که

هندارو تصویرونه ساتلای

مورږ به خپل اووم نیکه هم لیدلی وای

او اوس به تهوá پوهېدو

چې د دارا او سکندر آیینې څه ډوá وې

او د جمشید په جام کې څه ښکارېدá

یوازې

که هندارو تصویرونه ساتلای

نور به بې روحه تاریخ

داسې بې ژبې او مړژواندی نه وای

مورږ به آدم ته د حوا لومړۍ موسکا پېژنده

او په بېړۍ کې به له نوح سره یوځای ګرځېدو

ما به آتن کی له سوکرات څخه پوښتلي وای چې

تر تا دوه نیم زره کلونه وروسته

ولې لا هم په- عدالت- پسی دا ورک بشر همداسې ورک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوله موسی نه به مې غوښتي وای چې

ما هم له ځانه سره طور ته بوځي

بس که یوازې

تصویرونه په هنداروکې خوندي پاتې وای

مور به لیلا ته وای کتلي د مجنون په سترګو

او په کعبه کې به مو

د اسماعیل د قربانۍ نښې له ورایه لیدې

زه به ورتلم اکاډیموس ته چې په خپله ژبه

له اپلاتون سره خبرې وکړم

زماله هغه سره حساب پاتې دی:

ستا - ایتوپیا - چېرې ده؟

او انسانان به وږ‌ۀ کیږي لا تر کله دهغې لپاره؟

ستا د خیالي ډیموکراسي ریښتیاده چېرې پته؟

مور خوبې اوس هم

د دروغو د لمبو تر شاتور سیوري وینو

له ارستو سره مې نه ده جوړه

ځکه چې لا هم داخلاقو او ایمان په توپیر نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو

که هندارو تصویرونه ساتلای

ما به له خپل نیکه نه غوښتي ووچې

زما مغرور پلار ته وصیت ولیکي:

چې خپل شاعر زوی د ژوندون په لومړۍ ورځ ووژني

بودا لا اوس هم ما په خوب کې ویني

هو ! زه پوهیږم چې له ما خپه دی

ځکه زه ژوند ته دهغه په سترګو نه ګورمه

ژوند کله ښکلی شي زما دمعشوقې دښکلو سترګو په څیر

خو بیا هم ما ته هیڅ ارزښت نه لري

بودا ویریږي چې خوبونه یې زماله وینو رنګ وانه خلي

بودا به نه ویریدای

اوزه به هم ژوندی وای

خو که هندارو کې تصویر پاتې وای

راشه چې زه درته یو راز ووایم

له سلوزروکلو ډیر تیریږي

هیڅ څوک پرې نه پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له هندارو څخه ولې تصویرونه تښتي؟

ماته مې اوو م نیکه کیسه وکړله:

چې په هنداره کې شیطان وکتل

او بس همدغه شر میدلي د هنداري حافظه ماته کړه

که درته وو ایم خندا به در شي

که تصویرونه په هندارو کې خوندي پاتې وای

موږ به ځانونه د بېزو له نسله نه ګڼلای

۱۳۸۳لړم۲۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې شعر کې وزن څو ځايه توپير لري، خو دا د مانيزو برخو د بيلولو لپاره د يوه نوي ميتود کا رونه ده، نه وزني تېروتنه.

د افغانستا ن ورکې خزانې

د دوه زره پينځم کاá د اپريل په يوويشتم ما ښام د امريکې په پلا زمينه واشنګټن ښار کې د افغانی سفارت او نشنل جيوګرافيک سنټر په مټ د افغان لرغونپوه ښاغلي زمريالي طرزي د هڅو او په ټوليزه توګه د فغانستان د لرغونو آثارو په هکله د يوه فلم پرانيستنه وشوه، چې((د افغانستان ورکې خزانې)) نوميږي په دې فلم کې د باميان د سترو بودا ګانو را پرځېدá و ښووá شوá خو تر څنګه يې په سيمه کې د دريېم بودا چې په (ويده بودا) مشهور دی، د موندلو لپاره د ښاغلي طرزي هڅې او برياليتوبونه هم د پام وړ وو. د فلم جوړونکي باور لري چې دا په نړۍ کې تر ټولو ستره مجسمه ده چې اوږدوالی يې د ايفل تر برجه هم ډير دی. ښاغلي طرزي وويل، له ډيرو څېړنو او کيندنو وروسته مود دغه بودا د پښو يوه برخه وموندله، خو کله چې ډاډه شوم هغه دلته دی، نو کاريګروته مې وويل چې بيرته خاورې پرې وروا ړوي، چې بيا بل وخت په ډاډ او احتياط سره کيندنې پرې وشي. د فلم بله په زړه پورې برخه د طلا تېپې د قيمتي خزانې په هلکه وه چې له نيکه مرغه تر اوسه د ولسمشرۍ په ماڼۍ کې خوندي ده. دويده بودا را برسيره کېدá په نړيواله سطح يوه ستره فرهنګی پېښه ده، وړاندوينه کيږي چې د دغه بودا تاريخي ابهت او اهميت به د مصر له اهرامونو سره برابر وي، ياد شوي فلم عاطفي جوړښت درلوده چې د ليدو پرمهاá يې پرځينو افغانانو بر سيره بهرنيانو هم خپلې اوښکې تم نه شوې کړای. ماله خپلو اوښکو سره څو کليمې هم مل کړې چې دلته يې لولیء:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه خزانه

بودا !
ویده شه
د تاریخ ترخرواړونو خاورو لاندې آرام و غځېږه
لا ((اپه ګان)) د خپل نیکه څېره د غم د غبار شاته ویني
لا شغهار د غشیو خیژی لا ګوربت زخمي دی
او د ((لوی غر)) د ذهن ځالې له لمبو ډکې دي
لا پښتین نه شي اوریدلای ستا د سترې ډ برینی سینې ورک درزونه
لا تور شیطان د ((براهې)) ګردونه مینځي د ((سیندو)) پر اوبو
لا هم پر موږه لمر د تور د جاá له کوره خیژي
لا ستا د دواړو تندیسونو له سوغاړو نه دودونه خیژي
بودا !
ویده شه
په آرام پریوځه
هو دا ریښتیا ده چې
بخدي کې یې د ((ساک)) د پا چا ښکلې لور بربنډه کړله
طلا غونډی، کی یې د سرو زرو له تاج څخه هډوکي تش کړá
خو ته ویده شه
ته آرام پریوځه!
د بخدینی، شهزادګی، روح لا له ګانو سره په کور پاتې دی
لا له سیندو یا له آمو څخه اوښتی نه دی
لا خو د ساک د لور د ګڼ کمیس پا ولي شرنګیږي
او لا د ستر نورستان ((لام)) په ((الینو)) مین دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاهم د دنگو پکتانیو د قمې زرین لاسوندي بریښي
نو ته ویده شه، ته آرام پریوځه!
د بخدینۍ پیغلې ښایست ته مې سلام دی بودا
ستا د خوبونو پریشانۍ ته مې هم پام دی بودا
زه لا د زرو کلو شاته بخدینۍ وینمه
چې اووه کنیزې پرې چاپیرې دي سینگاریې کوي
څوک یې باولۍ، څوک یې والۍ څوک یې پېزوان سموي
څوک یې په هسکه سینه ږدي د ((سات دیوا)) زرځېره
بودا ښایست ته یې حیران یم خو ویرېږمه پرې
چې څوک یې نن را نه هډونه له سیندو تیر نه کړي
یا خویې غله د لاجورد و له آمو تیرنه کړي
زه هم پوهېږم زړه مې رېږدي خو ویده شه بودا
ته د تاریخ تر خواړونو خاورو لاندې پټ شه
چې زه د خپلې بخدینۍ ښکلې گاڼې و ساتم
بودا ویده شه
ته خوښه خبر یې
چې ستا د هډ هډ ماتوونکي څوک وو
تا خو د خپلو تندیسو نو پرځېدá ولېدá
چې له ((ارک هنډ)) څخه ورها خوایې دیوان نشه کړá
نو ته ویده شه، په آرام پریوځه!
کله چې ما د ارشاک توره بیا په لاس ونیوه
او کانیڅکا مې ببرته راوست د باگرام ماڼۍ ته
کله چې لمر له پکتیا نا څخه راوخوت او سوریا وخندá
گندهارا ته چې مرغۍ له پرښا پوره راغلې
چې آسمایي بیا د (ویشنو) د پلاز بیرغ پورته کړ
او روهیلیو د کوترو سپین خیلو نه په هوا پورته کړá

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا به(ارجن) له بهار ته راشي
(کليو پاترا) به دنيل غاړې څخه راوړي زر مصري آسونه
(آشيل) به راشي د (زييوس) پيغام به راوړي طلايي بګۍ کې
او سکندر به خپل زرين تاج ستا پښو ته کيږدي
زرتشت به راوړي د بخدي پيغلې ولور کې د کوبا ارغوان
او د روم پيغلې به ګاڅونو ته نخيږي له لنډيو سره
اراکوزي زلمي به اچوي د څښو څپې مست اتڼ ته
او هيندوکۍ رانۍ به ناڅي د خيبر اتڼ ته
سمرقندي کوڅۍ به څرخي کاکړۍ غاړو ته
او هيندوکڅ به له پامير سره پيالې کړنګوي
بيا به نو تا را ويښوو له اوږده خوبه بودا
بيا به دې باسو دتيارو له تور آشوبه بودا.

د دوه زره پينځم کاá د اپريل يوويشتمه
واشنګتن ښار-امريکا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه

اپه ګان: د افغان لرغوني بڼه
ګوربت: په میدان وردګ کې دیوه غره لرغونی نوم دی
لوی غر: د لوګر لرغونی نوم
سیندو: ننني اباسیند ، یونانیانو اندوس باله
بخدي: د بلخ زوړ نوم
ساک: ساکیان د افغانانو هغه لرغونی پښت و ، چې سلګونه کاله یې پر هېواد واکمني درلوده.
طلا غونډۍ: طلا تپه چې زرګونه لرغوني زرین آثار ورڅخه موندá شوي.
بخدینۍ: بلخي شهزادګۍ
لام: د نورستان په افسانو کې هغه پهلوان دی چې په
شهزادګۍ الینو مین و.
الینو(الینا): د نورستاني افسانو اتله، د لام معشوقه او د افسانوي ښکلا خاونده، د الینګار(الینګهر) اوسنی نوم هم له همدې څخه اخیستل شوی او مانا یې د الینا مېنه یا کوردی
سات دیوا: دیوا په سانسکریت کې څواکمن واکمن ته وایي چې د اوستا یي دورې ارباب الانواع به یې په دې القابونومل، سات دیواد ساتونکي څواکمن په ماناده، چې زرینې مجسمی به یې د شاهي کورنۍ له مړیو سره ښخبولې چې ګواکې د هغو ساتنه وکړي.
ارک هنډ: د اټک زوړ نوم.
ارشاک: آریایي اتل
کانیڅکا: کانیشکا نامتو افغاني واکمن
کوبا: د کابل زوړ نوم
پرښا پوره: د پېښور زوړ نوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

آسمايي: په کابل کې د دغه غره نوم له دوو ريښو (آسه) ياني نيکمرغي او(مايي) يانې مورڅخه جوړ شوی چې مانا يې د نيکمرغي مورده.

ويشنو: له هندي ارباب الانواعو څخه

ارجن: هندي اتل، د مهابهارت په اتم پرب(فصل) کې يې له خپل تربور کرن سره د جګړو کيسه راغلې.

کليو پاترا: نامتو مصرۍ ملکه (شاه مېرمن)

زييوس: د يوناني اساطيرو نامتو څېره

ګاڅونه: ګاتهونه يا ګيتهونه زاړه ءآريايي سرودونه چې د هېواد د لرغوني فرهنګ وياړمنه برخه ده.

اراکوزې(اوسنی کند هار) پکتيانا(اوسنۍ پکتيا) ګندهارا(اوسنی ننګرهار): دلرغونې افغاني مدنيت درې مهم منځې
(مرکزونه).

هيندوکښ: هيندوکښ اوسنی هندوکش.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مکتب

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
قصيده مې پخه کړې
ګرځومه کوزړۍ
ځوان مريد د ځرخي پير يم
رنګ دې ورک شي کوډې نه کړم
کوډې باسم
بند بختونه خلا صومه
د مينو زړو ريبار يم
شکرانه مې يا مميز دي يا توتان دي يا مرۍ
څوک د سماá راته خامک کړي
څوک راجوړه کړي خولۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ

نجونې ګردې رانه تاو وي
تاويزونه رانه غواړي
ملا تل راته په قار وي
سل کوپرونه راته وايي
خو پروا يې ډېره نه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدا يزده ولې
د کوز کلي په زلميو باندې ګران يم

ما ته راز د دوی مالوم دی

يو د خان په لور مين دی
بل ليدلې د ملا صايب لمسۍ

د بر کلي صايب زاده يم

يو مې آس يوه شړۍ
د شنډ توت ډډې ته ناست يم
شنډو ښځو ته تاويز کړم
ما شومان له ځيله خلاص شي
ورته دم چې زه ممېز کړم
د برات د مياشتې سر دی
نن اوله پنجشنبه ده
يوه پيغله راته ناسته
ښسته ډېره ښايسته ده
وايي دا سې تاويز راکړه
چې مې پلار لړ بسلمان شي
ميرات مړی ولور کم کړي
خور جانان مې مساپر دی
په دوبۍ کې مزدوري کړي
* * *
نيمه شپه چې شي رابره
په سندرو باندې سر شم
تهٔ ماران مې په هوده دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږوم ورته شپیلۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی مې ښه یار دی
ډیرې شپې سره یو ځای یو
ظالم ښه مست ربابي دی
دځوانۍ سندرې وایو
شپه چې ښه ډېره پخه شي
بیا نو بله کړو دوهۍ

د بر کلي صایب زاده یم

یو مې آس یوه شړۍ
ژرنده ګړی چې نن راغی
په خندا یې راته وویل:
صایب زاده کیسې ته غوږ شه
نن اوره مې دخان یوورځ
کور یې ډک له مېلمنو و
څوک له ښاره وو راغلي
په انګړیې شور ماشور وو
یوه ښکلې مېلمنه وه
په ښایست وه ښاپیرۍ
کلیوالو غوندې نه وه
ښکاریدله مکتبۍ
شرمېدله پټ یې وویل:
صایب زاده یار ته دې وایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پير خانې ته دې سلام دی
يو تا ويز خو راته وکړه
چې جانان ته شم منظوره
شکرانه به پوره درکړم
خدای دې مکړه ادې بوره
مکتبۍ راته داوويل
بيا يې راکړدا کاغذ
ژرنده ګرې توبې وکړې
ويل يې ورانه زمانه شوه
مکتبۍ نه وه بلا وه
په خندا بېرته ستنه شوه
په کاغذ کې وو ليکلي:
((په سندرو يم مينه
دنغمو يم ليونۍ
په يو چا مې زړه بايللی
غړوي ښکلې شپېلۍ
يو تاويز وربانديې وکړه
چې ماګل کړي د پګړۍ

يو يې آس يوه شړۍ))

د برکلي صايب زاده دی

۱۳۸۳\۱۱ \۴
متحده ايالات- مريلند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ا فغا نا ن

اوږدې لمنې
ګونځې پایڅې
د پوندو چاودې له پوټیوړ کې
او د څپلیو په میخ ژوبلې تلې
د اوږد تاریخ کوڅو کې ځي او راځي
سبا د لوی او ډېرین دیواá تر شاپټه ده
نن دیوې مړې ډوډۍ لپاره لاس تڼا کې
پرون په وینو سره په اوښکو لمده
یوځل په چپ ولاړá په ښي لاس راغلل
د ښار په لویې څلورلارې کې په چیغو سر شوá
بل ځل له تورو سره راغلل
خپل بچي یې له چپه حلاá کړá
اوږدې چپنې
ګل سیب د سماá ترملا
قرصې رخچینې پر سر
لینګې د شولو په پټیو کې خوړین
ملا خیشاوه کې کړ و په
یوځل د بیل لاستی په لاس کې بیا قبضه د ټوپک
یالاس پر ټپ اینبی یاګوته پر ماشه نښتې
یوځل په رېره ګنهکار بل ځل د سر په وینښتو
یوځل ملا پسې ولاړ بل ځل په تیښته ترې خلاص
نیم په تقدیر مین او نیم یې په پېریانو اخته
نیم یې په تمه د جنت او په دنیا باندې یې لاړې توکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه په مايوسۍ روان
څه يې د مارکس د کتابونو چينجي
څه د سيد قطب د تاويزونو غاړه کۍ په غاړه
څه اسامه سره په سوړو کې پټ
څېرې ګريوان
ډډۍ لمن
وڅو څلونګۍ په غاړه
د ارابو له ربړه جوړې مچنۍ په پښو
د اوښ وندنۍ پر اوږه مخ په ختيځ دي روان
بارېې اپيم دي يا د بنګو ميده شوې پتۍ
څه په (پريتي) مين او څه يې د ((تام کروز)) ليوني
نيم يې له ډېره تکبره زړې مور ته انګريزي غږېږي
څه يې لا اوس هم د مکتب په سوځولو تکبيرونه وايي
اوږده ټيکري
زړې پښې
ګلاباتون په پايڅو
په سرېې شکور دی په مړوند کې بنګړي
ځي لاروان دي خداى(ج) خبر په کومه
څه يې به بدو کې ورکړې د کنيزو په شان ژوند تيروي
څوک په ميړه باندې سګريټ بل کړي
د ښځو د حقوقو کتابونه لولي
ډيمو کراسي لکه يوزوړډاينسور
دوړې يې خېژي را روان دی څوک يې نه پېژني.
دوی ورته وخاندي او وويرېږي
چې دا عجيب ځناور
په دې هېواد کې هم هڅۍ کړي هم بچي اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیله

پرون ناروغ ومه نا مردې تاونه پوښتلم
تا ويلې آخ !
خدای دې ما مړه کړي
زه خبره نه وم
زه دې په سترګو کې د دروغو ننښې ښې پيژنم
که ته خبره نه وې
پرون زيارت کې ډيوه چابله کړه
بيګاه تر نيمې شپې په پټه دعا چا کوله
سهار پلوکې او ښکې چا غوټه کړې
ما به خدای څنګه جوړ کړي ؟
د دروغجنو دعا نه قبليږي.

15 ليندۍ 1384

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پښتو ژبې پیاوړي شاعر رحمت شاه سایل په دې ورستیو کې د کابل په نامه یو آزاد شعر خپور کړی دی، چې ددغه افغان شاعر د مینې او احساس یوه خوږه ترجمانی ده. زما د زلمیتوب د خوښې دغه شاعر ته، دا ځو کرښې د نوموړي د همدغه شعر، لپاره ډالۍ دي.

سایله ستا هغه د خیال کابل

تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید
سایله دا د افسانو ښار افسانه وګڼه
په تاریخونو کې یې ورکه شان کیسه وګڼه
دلته د وینو آیینه کې چې لمر سور ښکاریده
زما او ستا د ملت تپ چې لا نا سور ښکاریده
هغه وخت مور‌ه ستا غزلې لوستې
ستا په سندرو به مو خپل د مینې لیک پیل کړ
ستا په نظمونو به مو یو بل ته لاسونه ورکړá
سایله هغه وخت مورږ ستا دعا ته لار څارله
چې ګوندې دا ولیکې:
((مادر ته تږو á عمر د خوبونو ښار ویلي دي
کله مې پېرزو شې په بمبونو کابل جانه))
خو ستا دعا لا پوره شوې نه وه
چې ستا د مستو لیونو خوبونو
د ښاپېریو ښار بمونو رنګ کړ
تالا کابل لیدلی نه دی، تا کابل ونه لید

(c) ketabton.com: The Digital Library

سایله ستا هغه غزلې او زما سندرې
نورې په ورک تاریخ کې ورکې شولې
نور څوک دالرو بر یو ځای نه ګنې
نور ستا اجمل زما لایق نه شته دي
د پاچا خان ارمان اوبو وړی دی
د ((یو پښتون)) د غږ ضمیر را څخه
د کله دارو رنګینو وړی دی
سایله ته لا په روتې پسې او زه یمه په نان پسې ورک
یو هم په خپل کور کې ډوډۍ نه لرو
د اشنغر پیغلې له ډېره نازه
ماته په کور کې مسا پروا یې
چې خړ څادر په پښنور کې ګرځم
راته زلمي لا مهاجر وایي
سایله زه او ته د ورک تاریخ تکرار ته سوځو
سایله زه او ته تکرار یو د یعقوب او یوسف
سایله زه او ته تکرار یو د مریمې او عیسی د فراق
بس دغه ښار دې په خوبونو کې ودان وساته
دا دایرو څلی په خیاá کې خپل مکان وساته.

مرغومی ۱۳۸۴ لمریز
کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ته لکه د خوږ شګو کې سپینه او روڼه چینه
زه لکه د غره د کمره خواته راوتلی ګل
ته چې په ملا ماته شې نغمه د شرشرې راوړې
زه لکه د دنګ کوچي پګړۍ کې یو ټومبلی ګل

ته لکه د سپینې شیدو پۍ پاڼه کې سره نښه
زه لکه سهار کې د بیباکه نسیم ښکلی موج
ته لکه د سیند په غاړه جوړه د ماشوم ماڼۍ
زه لکه تر تا نا رسیدلی بېرته تللی موج

ته کله دروغجنه شې ماشوم درغونه ووایې
زه دې اننګو کې د یو پټ شرم ګل ووینم
کله چې بانه جوړه کړې لویه کیسه پیل کړې
دروغو کې دې هم څه خوندور تخیل ووینم

ته لکه د سپین قرآن د کرښو جنتي وږمه
زه لکه د عرش له منارونه د اذان آهنګ
هلته په جنت کې یوه سیمه پښتنه هم شته
ما او تا راوړي له هغه ځایه د عشق لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای خبر چې موږ به دې دنیا ته څه او څه ښکارو
څه خبر چې موږ به په کوثر د عشق پریو للي یو
زرځلې د مینې شهیدان شوله دنیا ولاړو
بیا لکه آدم او حوا ځمکې ته راغلي یو

دواړه ماشومان یو دواړه ښکلي یو سپیڅلي یو
دواړه د جنت له پاکې ځمکې نه راغلي یو
کله سره لوبې کړو او کله سره جنګ وکړو
کله بیا د میندو پر زنګون باندې خوب وړي یو

دا خلک ژړلی نه شي سترګې یې خیرنې دي
موږ لکه رڼا د ایمان سترګو باندې نه ښکارو
زه او ته د اوښکو په زمزم د زړه کعبه مینځو
بس د خدای دوستانو او ولیانو ته راښه ښکارو

ای لیونۍ مه ژاړه دا ځمکه خو په وینو ده
اوښکو ته دې پاکه د جنت خاوره له کومه کړم
څه چې په آسمان کې دې له اوښکو ستوري وتراشم
وریځې به زانګو کړمه او تا به یې ماشومه کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـه ژاړه راځــــه چــــې پــــه چینه کې دې مــخ و مینځم
ژوند هـمدومره بس دی چـــــې او بـــو کې زه او ته ښکارو
واړه عـاشقان بـــــه مـوږ ه وځـښي او نــــشه بـــــه شـــي
مـــوږ به د مـینو پـه خـوبـــــونـــــو کـــې ویـــــــده ښــکارو

ځــــه چــــــې د ګل ځانګه کې یو رنګ شو بلوږ مه د ګل
ښـکلي عـــــاشقـــان به مو یو بل ته په سوغات ورکړي
راشـي ملکه چـې د مـچــــــیو پــــــه مـــــوږ و ګـرځي
ولاړه شي تـرخو خلکو ته هـــم په میـــــــنه شات ورکړي

ځـه چـې لـه بـاران ســـــره پـــــــــــر دوه مـینو وورو
یا د سپــیني غـاړې یـــــــا د تـــــورو څنو رنـګ واخلو
ځـه چـې د بـوسـې د جـلوهلـو تـــــنده مــــاتــه کـــړو
پـس لـــــه ډیره وخته د خــوږو شـــونډو قلنګ واخلو

ځــه چې دواړه ورک شو له دې دومــره ډ یـــرو ستر ګونه
ټوله په تاریخ کې تیته شوې میـــــنه ټـــولـــــه کـــړو
رایـې وړو پـــــه دومــــــره ډبریـنـو زړو یـــــې وویـشو
دا تـیاره دنـیا چـې زه او تـــــه رڼـا پـه ســـولـــه کـړو

راشـه مــــــا سـفــــرتــه مــــلاتـړلـې ده روان یــمه
بـس یـوازې لاس راکـړه او سـتـــرګـــــې دواړه پټې کړه
زه بـه دې پـه شـونډو لــــه بـوسې نــــه بسم الله وکړم
تـه د اقـتدا پـه نیت لـه مـــــانـــــه تـــاوې مټې کړه

25 لیندۍ 1384 کابل

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library